Duistere Verlangen

Romy Verbruggen

Copyright © 2026 Romy Verbruggen

Duistere Verlangen

Romy Verbruggen

Editie 1

Alle rechten voorbehouden.

Hoofdstuk 1

De motor kwam drie meter van haar vandaan tot stilstand.

Selena hield haar adem in. Niet van angst. Maar van iets gevaarlijk dichtbij, en toch fundamenteel anders. De machine was zwart, glanzend, duur. Het soort motor dat niet op straat thuishoorde, maar in een privécollectie. Of in de garage van iemand die zich niet aan de regels hield, maar ze zelf maakte.

De bestuurder zette zijn voet op het asfalt. Lang. Breed. Een leren jas die perfect om zijn schouders zat. Hij zette zijn helm in één vloeiende beweging af en Selena voelde haar maag samentrekken.

Grijsgroene ogen vonden de hare meteen. Alsof hij precies wist waar ze was. Alsof hij haar al had gezocht voordat hij stopte.

"Motor kapot?" Zijn stem was laag en kalm, maar er trilde iets onder, als een onderstroom. Een duistere belofte die ze niet kon ontcijferen.

Selena keek naar haar eigen motor – een oude Triumph die haar nooit in de steek had gelaten, tot vanavond. Het was een warme avond geweest, de lucht nog zwaar van de hitte die zich gedurende de dag had opgebouwd. Ze had zin om een ⍰⍰stukje te gaan rijden om haar hoofd leeg te maken, om te ontsnappen aan de sleur van haar kantoorbaan en de verwachtingen die haar familie van haar had. Maar de motor was halverwege gestopt, gewoon uitgevallen, alsof hij had besloten dat dit het moment was om haar in de steek te laten.'Batterij, denk ik,' zei ze. Haar stem klonk vastberadener dan ze zich voelde. Ze had geleerd om zelfverzekerd te klinken, zelfs als ze dat niet was. Het was een overlevingsmechanisme dat ze in de loop der jaren had geperfectioneerd.

Hij stapte van zijn fiets. Elke beweging gecontroleerd, weloverwogen. Als een roofdier dat weet dat er geen reden is om te haasten. Hij kwam dichterbij en Selena moest haar hoofd achterover kantelen om hem in de gaten te houden. Hij was lang, minstens een hoofd langer dan zij, en zijn aanwezigheid vulde de kamer op een manier die tegelijkertijd beklemmend en fascinerend was.Van dichtbij zag ze meer details. Zijn gezicht was hoekig, met een scherpe kaaklijn die eruitzag alsof hij uit marmer was gehouwen. Een klein litteken liep over zijn linkerwenkbrauw, bijna onzichtbaar, maar net genoeg om te suggereren dat dit geen man was die zijn hele leven achter een bureau had doorgebracht. Zijn handen waren groot, met lange vingers die eruit zagen alsof ze zowel konden beschermen als vernietigen.

"Mag ik?" Hij knikte naar haar motor.

Ze aarzelde. Niet omdat ze het niet wilde. Maar omdat iets in haar haar waarschuwde dat 'ja' zeggen tegen deze man meer betekende dan ze kon bevatten. Er was iets in zijn ogen, iets in de manier waarop hij naar haar keek, alsof hij haar al beter kende dan ze zichzelf kende. Alsof hij dwars door alle muren heen kon kijken die ze zo zorgvuldig had opgetrokken.

"Ga je gang."

Hij bukte zich, zijn vingers gleden met een vertrouwdheid die haar verraste over de motor. Geen aarzeling. Geen twijfel. Alsof hij wist waar hij naar zocht voordat hij ook maar begon. Ze keek toe hoe hij werkte, de concentratie op zijn gezicht, de manier waarop zijn spieren onder zijn shirt bewogen terwijl hij een moeilijk bereikbare plek probeerde te bereiken. Hij had een tatoeage op zijn onderarm; ze kon hem niet goed zien, maar het leek op vleugels of vlammen, iets donkers en gedetailleerds.'Losse draad,' zei hij na een paar seconden. Hij zette iets aan, stond op en veegde zijn handen af aan zijn broek. 'Probeer het nu.'

Selena startte de motor. Hij brulde tot leven, het geluid vertrouwd en geruststellend in de stille straat.

Ze keek hem aan. 'Dank je wel.'

'Damon.' Hij stak zijn hand uit.

Ze pakte hem vast. Zijn greep was warm, stevig, en hij hield haar hand iets te lang vast. Net lang genoeg om haar hartslag te versnellen. Net lang genoeg om de warmte van zijn huid te voelen, de eeltplekken op zijn handpalm die getuigden van fysieke arbeid, van iets echters dan de gladde handen van de mannen op kantoor.

'Selena.'

'Mooie naam.' Zijn ogen gleden over haar gezicht, haar haar, haar schouders. Niet opdringerig, maar doelbewust. Alsof hij haar in kaart bracht. Alsof hij elk detail onthield voor later gebruik. 'Rijd je vaak alleen?'

'Vaak genoeg.' Ze trok haar hand terug, zich plotseling bewust van haar kwetsbaarheid. Alleen op een verlaten straat met een vreemde man die te mooi was om te vertrouwen en te gevaarlijk om te negeren.

"Gevaarlijk."

"Precies." De woorden waren eruit voordat ze ze kon tegenhouden. Het was waar. Ze zocht het gevaar op, maar altijd op haar eigen voorwaarden. Altijd met een ontsnappingsroute.De hoek van zijn mond krulde omhoog. Geen glimlach. Iets duisters. "Hou je van gevaar?"

Ze bleef hem aankijken, weigerde weg te kijken, weigerde de eerste te zijn die knipperde in deze stille confrontatie. "Zolang ik de controle maar heb."

Hij kwam dichterbij. Niet opdringerig, maar genoeg om de spanning tussen hen te verhogen. Ze kon zijn geur nu ruiken, leer en iets muskusachtigs, iets dat haar zintuigen prikkelde op een manier waar ze niet helemaal zeker van was. "En als je de controle verliest?"

Selena's hart bonkte in haar borst. De straat voelde plotseling smaller aan, de schaduwen dieper. "Dan ga ik weg."

"En als dat geen optie is?"

Er hing iets in de lucht. Iets wat ze niet kon benoemen, maar ze voelde het. Als elektriciteit voor een onweersbui. Als het moment voordat je van een klif springt. Haar instincten schreeuwden tegen elkaar, de ene helft zei haar te rennen, de andere helft fluisterde dat ze moest blijven. 'Dat is altijd een optie,' zei ze, maar haar stem klonk minder overtuigd dan ze had bedoeld.

Hij keek haar aan alsof hij dwars door haar heen keek. Alsof hij elke onzekerheid, elke leugen die ze zichzelf vertelde, kon aanvoelen. 'We zullen zien.'

Voordat ze kon antwoorden, voordat ze kon vragen wat hij bedoelde, zette hij zijn helm op, zwaaide zijn been over zijn motor en startte hem. Het geluid dreunde door de straat, echode tussen de gebouwen en vulde de stilte die ertussen hing.

'Pas op, Selena.' Zijn stem klonk gedempt door het vizier, maar ze hoorde elke lettergreep. Elke waarschuwing. 'De wereld is gevaarlijker dan je denkt.'

En toen reed hij weg. De rode achterlichten verdwenen in de verte, om de hoek, en lieten haar achter in de stilte van de nacht.

Selena stond daar, haar handen nog warm van zijn aanraking, haar hart nog steeds bonzend. Ze keek naar de plek waar hij had gestaan, naar de motor die nu weer perfect functioneerde, naar de straat die plotseling leger aanvoelde. Ze zou hem nooit meer terugzien, dacht ze. Het was een toevallige ontmoeting, een vreemdeling die haar had geholpen, meer niet. Tegen de ochtend zou ze zijn gezicht vergeten zijn, zijn naam zou vervagen tot een vage herinnering.Ze had het mis.

Ze had het vreselijk mis.

Want Damon Volkov was geen man die je vergat. En hij was zeker geen man die iets vergat wat hij wilde.

Selena startte haar motor, de trillingen vertrouwd en geruststellend onder haar, en reed naar huis. Maar de hele weg voelde ze zijn blik in haar rug branden, alsof hij haar nog steeds in de gaten hield, alsof de afstand tussen hen niets betekende.

Die nacht, toen ze in bed lag, kon ze niet slapen. Zijn gezicht bleef maar opdoemen in de duisternis. Die grijsgroene ogen. Die stem die klonk als een belofte en een dreiging tegelijk.

De wereld is gevaarlijker dan je denkt.

Waarom had hij dat gezegd? Was het een waarschuwing? Of een profetie?

Ze draaide zich om, trok de dekens over zich heen en probeerde haar gedachten tot rust te brengen. Maar diep van binnen wist ze al dat er iets veranderd was. Dat die ontmoeting geen einde was geweest, maar een begin.

En beginpunten zijn altijd het gevaarlijkst.

Omdat je nooit weet waar ze zullen eindigen.

Hoofdstuk 2

Drie dagen later zag ze hem weer.

Selena zat in haar favoriete café, een klein hoekje van de stad waar niemand haar kende en dat wilde ze ook zo houden. Het was een bescheiden plek met bakstenen muren, houten tafels vol krassen en kringen van koffiekopjes, en een geur van versgemalen bonen die altijd troostend aanvoelde. Dit was haar toevluchtsoord, de plek waar ze naartoe ging als de wereld te luid werd, als de verwachtingen van anderen te zwaar op haar drukten.

Ze had een boek openliggen, een thriller die ze al een week probeerde uit te lezen, maar de woorden wilden maar niet blijven hangen. Haar gedachten dwaalden steeds terug naar grijsgroene ogen en een stem die te zelfverzekerd klonk. Ze had zichzelf voorgenomen hem te vergeten. Dat hij slechts een voorbijganger was geweest, een korte onderbreking van haar routine.

Maar haar gedachten hielden zich niet aan die belofte.

Pas op, Selena.

Alsof hij wist dat ze dat niet zou doen. Alsof hij haar beter kende dan ze dacht. De bel boven de deur rinkelde. Ze keek niet op. Dat deed ze nooit. Het was een van haar regels: niet opkijken bij elk geluid, niet nieuwsgierig zijn naar wie er binnenkwam. Hier was ze onzichtbaar, en dat was precies zoals ze het wilde.

Totdat ze zijn geur rook. Leer. Iets scherps, iets donkers, zoals kruiden en rook. En dan die ondertoon van eau de cologne die vast duur en perfect uitgekozen moest zijn. Een geur die je niet vergeet, die zich in je geheugen nestelt en daar blijft hangen.

"Toevallig."

Haar hart maakte een sprongetje. Ze keek op, en daar was hij. Damon. Handen in zijn zakken, hoofd lichtjes gekanteld alsof hij haar bestudeerde zoals je een schilderij in een museum bestudeert. Vandaag droeg hij een donker overhemd, de mouwen opgerold tot zijn ellebogen,

waardoor de tatoeage op zijn onderarm volledig zichtbaar was. Het waren inderdaad vlammen, verweven met wat leek op Cyrillische letters. Zijn haar zat nog steeds perfect, elke lok op zijn plaats, alsof de chaos geen invloed had op zijn uiterlijk. "Dat betwijfel ik," zei ze. Haar stem klonk kalmer dan ze zich voelde. Haar handen klemden zich steviger om het boek, haar vingers wit afstekend tegen de donkere kaft.Hij glimlachte. Deze keer een oprechte glimlach, maar er zat iets hards onder. Iets dat zijn ogen niet helemaal bereikte. "Slimme meid."

"Volg je me?" De vraag was direct, scherp.

Als hij haar stalkte, wilde ze het nu weten. Ze wilde de illusie van toeval doorbreken voordat ze zichzelf ervan kon overtuigen dat dit normaal was.

"Ik was hier eerst." Zijn stem was kalm, zakelijk, alsof hij slechts een feit constateerde.

Selena's blik gleed naar de toonbank. De barista, een jonge vrouw met paars haar en een neuspiercing, knikte Damon toe met een vertrouwdheid die verraadde hoe vaak hij hier kwam. Ze glimlachte zelfs, een snelle, warme glimlach die herkenning uitstraalde. Van regelmatige bezoeken. Selena's maag draaide zich om. Hij had niet gelogen.

"Mag ik gaan zitten?"

Ze wilde nee zeggen. Ze móést nee zeggen. Elke vezel in haar lichaam schreeuwde dat dit een slecht idee was, dat deze man gevaarlijk was, dat ze afstand moest houden. Maar haar mond vormde andere woorden. "Als je belooft niet te liegen."

Hij ging zitten zonder op haar antwoord te wachten, alsof haar woorden een uitnodiging waren in plaats van een voorwaarde. Hij leunde achterover, armen over elkaar, volkomen ontspannen. Alsof deze plek, dit moment, deze ruimte, van hem was. Alsof hij overal thuishoorde door pure wilskracht.

"Ik lieg niet, Selena. Ik vertel alleen niet alles." Zijn ogen hielden de hare vast, waardoor ze gedwongen werd te blijven kijken, niet weg te kijken.

"Wat is het verschil?"

"Leugens zijn bedrog. Stilte is zelfbescherming." Hij sprak de woorden langzaam uit, alsof hij haar de tijd gaf om ze te verwerken, om de nuance te begrijpen.

Ze sloot haar boek met een zachte plof. Het geluid echode in de stilte tussen hen. "Waar moet je jezelf tegen beschermen?"

Zijn ogen werden donkerder. De grijsgroene kleur werd dieper, bijna grijs. "Tegen mezelf."

De lucht tussen hen werd zwaarder. Selena voelde iets verschuiven, alsof ze op de rand stond van iets waar ze niet van weg kon stappen. Alsof dit gesprek een drempel was, en als ze die eenmaal overschreed, was er geen weg terug. "Je bent gevaarlijk," zei ze zachtjes. Het was geen vraag. Het was een conclusie, een waarheid die ze al wist vanaf het moment dat ze hem zag.'Ja.' Geen ontkenning. Geen verontschuldiging. Geen poging om het te verzachten of uit te leggen. Gewoon een simpel, eerlijk ja.

De barista kwam naar hun tafel en glimlachte naar Damon. 'Het gebruikelijke?' vroeg ze.

'Alstublieft, Maria.' Zijn stem veranderde toen hij tegen haar sprak, werd warmer, vriendelijker. Een glimp van iemand anders, iemand die misschien normaal kon zijn als hij dat wilde.

Maria keek naar Selena. 'En voor jou?'

'Nog een cappuccino, alstublieft.'

Toen Maria weg was, keek Selena hem weer aan. 'Waarom vertel je me dat?' vroeg ze. 'Dat je gevaarlijk bent. Waarom waarschuw je me?'

'Omdat ik wil dat je het weet voordat je een beslissing neemt.'

'Waarover?'

Hij boog zich voorover, zijn gezicht nu dichterbij, zijn stem lager. Zo zachtjes dat alleen zij het kon horen, zo intiem dat het voelde alsof hij haar een geheim vertelde. 'Als je maar dicht bij me blijft.'

Selena's hart sloeg een slag over. Het bloed bonkte in haar oren. 'En als ik nee zeg?'

Zijn blik gleed langzaam over haar gezicht, alsof hij elke lijn in zijn hoofd opnam. Van haar voorhoofd naar haar wangen, van haar neus naar haar lippen en terug naar haar ogen. 'Dan respecteer ik dat.'

'Maar?'

Er verscheen een lichte glimlach in zijn mondhoeken. Geen glimlach, maar de belofte ervan. 'Maar ik zal niet stoppen met aan je te denken.'

De woorden troffen haar als een fysieke klap. Direct. Eerlijk. Té eerlijk. Ze had verwacht dat hij zou liegen, zou flirten, zich aan de gebruikelijke regels voor mannen zou houden. Maar dit was rauw. Dit was de waarheid zonder opsmuk.Ze had zich moeten omdraaien. Had moeten opstaan. Had de deur uit moeten lopen en nooit meer terug moeten komen. Had moeten accepteren dat dit te veel, te intens en te snel was.

In plaats daarvan vroeg ze: "Wat doe je, Damon?"

Hij glimlachte. Langzaam. Duister. Een glimlach die tegelijkertijd beloofde en waarschuwde. "Iets waar je liever niet naar vraagt."

En hij had gelijk. Want diep van binnen wist ze dat het antwoord haar wereld zou veranderen. Dat het antwoord een keuze zou betekenen, en dat die keuze gevolgen zou hebben.

Maria kwam terug met hun koffie. Ze zette de kopjes met een zachte klank tegen het hout. Selena pakte haar kopje, liet de warmte in haar handen trekken en gebruikte het als een anker tegen de storm van emoties die in haar woedde.

"Vertel me iets wat ik kan weten," zei ze uiteindelijk.

Damon nam een ⍰⍰slok van zijn koffie. Zwart, zonder suiker, net zo bitter als zijn glimlach was geweest. "Wat wil je weten?"

"Waarom ben je hier?"

'Omdat het hier rustig is. Omdat mensen me hier met rust laten.' Hij keek rond in het café, naar de andere tafels waar mensen aan het werk waren, aan het lezen of rustig aan het praten. 'En omdat Maria de beste koffie van de stad maakt.'

'Wat doe je voor de kost?'

'Import en export.' De woorden klonken ingestudeerd, alsof hij ze duizend keer had gezegd. Een standaardantwoord op een vraag die hij niet wilde beantwoorden.

'Waarvan?'

'Van alles wat mensen nodig hebben.' Hij keek haar aan, en er lag een uitdaging in zijn blik. Alsof hij wilde dat ze meer vroeg. Alsof hij wilde dat ze dieper graafde.

Maar Selena was niet dom. Ze wist wanneer ze moest stoppen. 'Klinkt vaag genoeg om interessant te zijn.'

'Dat is het ook.'

Ze namen allebei een slok koffie. De stilte tussen hen was niet ongemakkelijk, maar geladen. Vol onuitgesproken dingen. Vol onbeantwoorde vragen.

'Waarom heb je me geholpen?' vroeg ze. 'Die nacht. Met mijn motor.' 'Omdat je hulp nodig had.'

'Dat is niet alles.'

Hij leunde achterover, zijn ogen half gesloten alsof hij over zijn antwoord nadacht. 'Nee,' gaf hij toe. 'Dat is niet alles.'

'En de rest?'

'Omdat je mijn interesse wekte. Omdat je anders was dan de vrouwen die ik gewoonlijk ontmoet. Omdat je op een motor zat in plaats van in een auto. Omdat je niet bang was toen ik stopte.' Hij pauzeerde. 'Omdat je me aankeek alsof je me kende.''Heb ik dat gedaan?'

'Gedeeltelijk.'

Selena voelde een rilling over haar rug lopen. 'En de rest?'

'Dat kom je vanzelf wel te weten.' Hij stond op, haalde zijn portemonnee tevoorschijn en legde geld op tafel. Te veel geld voor twee kopjes koffie. 'Ik moet gaan.'

'Wanneer zie ik je weer?' De vraag was eruit voordat ze hem kon tegenhouden. Voordat ze kon doen alsof ze het antwoord niet wilde weten. Hij keek haar aan en voor het eerst zag ze een zachtheid in zijn blik. Iets dat op tederheid leek, maar dan donkerder. 'Snel genoeg, Selena. Sneller dan je wilt.'

En toen was hij weg. Hij liep door het café alsof hij de eigenaar was, alsof elke stap gepland was, alsof zelfs zijn vertrek een statement was. De deurbel ging toen hij de deur opendeed, en toen was hij verdwenen in de drukte van de straat.Selena zat daar, haar koffie onaangeroerd, haar hart bonzend in haar keel. Ze keek naar het geld op tafel, naar de manier waarop hij het er nonchalant had neergelegd, alsof geld geen waarde had. Alsof niets waarde had behalve wat hij wilde.

Maria kwam naar de tafel en raapte het geld op. 'Hij is een aardige kerel,' zei ze zachtjes. 'Maar ook ingewikkeld.'

'Ken je hem goed?'

Maria aarzelde. 'Goed genoeg om te weten dat je voorzichtig moet zijn. Maar ook goed genoeg om te weten dat hij geen slecht mens is. Gewoon... ingewikkeld.'

'Wat bedoel je?'

Maar Maria schudde alleen haar hoofd. 'Dat moet je zelf maar uitzoeken.' En toen liep ze weg, terug naar de bar, terug naar haar werk.

Selena staarde naar haar boek. De woorden betekenden nog steeds niets. Haar gedachten dwaalden af, naar een man met grijsgroene ogen en een stem als zijde en grind. Naar een man die toegaf dat hij gevaarlijk was, maar die haar waarschuwde in plaats van haar te misleiden. Ze pakte haar telefoon, opende Google en typte zijn naam in. Damon Volkov.

De zoekresultaten waren schaars. Een paar privé-socialemedia-accounts. Een vermelding in een bedrijvengids voor een importbedrijf. Niets dat haar iets vertelde. Niets dat verklaarde wie hij werkelijk was.

Ze sloot haar telefoon, pakte haar tas en stond op. Het was tijd om naar huis te gaan. Om na te denken. Om een ⍰⍰beslissing te nemen.

Maar toen ze de deur uitliep, wist ze dat de beslissing al genomen was. Vanaf het moment dat hij naast haar tafel was gaan staan. Vanaf het moment dat hij toegaf dat hij aan haar zou blijven denken.

Want zij kon ook niet stoppen met aan hem te denken.

En dat was misschien wel het gevaarlijkste van alles.

Hoofdstuk 3

De week die volgde was een studie in obsessie.

Selena kon er niets aan doen. Waar ze ook was, wat ze ook deed, haar gedachten bleven naar hem terugkeren. Naar die grijsgroene ogen die haar leken te lezen. Naar die stem die klonk als whisky, warm en brandend tegelijk. Naar de manier waarop hij bewoog, alsof elke beweging van tevoren was gechoreografeerd, alsof niets wat hij deed toevallig was.

Op kantoor staarde ze naar haar computerscherm, zich niet bewust van wat erop stond. Rapporten die ze moest nakijken bleven ongelezen. E-mails stapelden zich op. Haar collega's begonnen vragen te stellen, voorzichtige vragen over of alles wel goed ging, of ze zich wel goed voelde. Ze glimlachte en zei ja, alles was prima, gewoon moe, gewoon druk. Maar de waarheid was dat ze geobsedeerd was door een man die ze nauwelijks kende.

Ze ging niet terug naar het café. Het was haar keuze, haar eigen vorm van zelfbescherming. Als ze hem niet zag, kon ze hem misschien vergeten. Misschien kon ze terugkeren naar haar normale leven, naar haar veilige routine. Maar zelfs nu ze afstand hield, voelde ze zijn afwezigheid als een fysieke pijn, als een verlies dat er niet had mogen zijn.

's Nachts lag ze wakker en herinnerde ze zich elk woord dat hij had gezegd. "Ik zal niet ophouden aan je te denken." De woorden galmden in haar hoofd, een belofte en een vloek tegelijk. Want ze kon er ook niet mee ophouden. Kon niet ophouden zich af te vragen waar hij was, wat hij aan het doen was, of hij wel aan haar dacht zoals hij had beloofd.

Vrijdagavond, precies een week na hun laatste ontmoeting, zat ze op de bank thuis. Haar appartement was klein maar gezellig, op de derde verdieping van een oud gebouw in het centrum. Ze hield van de hoge plafonds, de originele houten vloeren, het grote raam met uitzicht op de straat beneden. Normaal gesproken voelde ze zich hier veilig, afgesloten van de wereld.

Maar vanavond voelde het als een kooi.

Ze had een glas wijn ingeschonken en de televisie aangezet zonder er echt naar te kijken. Haar telefoon lag naast haar, stil en onschuldig. Ze had hem de hele avond in de gaten gehouden, alsof ze een berichtje verwachtte van iemand die haar nummer niet eens had.En toen ging de deurbel.

Selena verstijfde. Het was bijna tien uur. Te laat voor bezorgingen, te laat voor buren om iets te lenen. Haar hart begon sneller te kloppen, een oerinstinct waarschuwde haar dat er iets mis was.

Ze stond op en liep naar de intercom. "Ja?"

"Selena." Zijn stem. Die vervloekte stem die ze zou herkennen in een kamer vol mensen. "Laat me binnen."

Het was geen vraag. Het was een bevel, zachtjes maar onmiskenbaar uitgesproken.

Alle alarmbellen in haar hoofd gingen af. Hij wist waar ze woonde. Hij was hier, in haar appartement, zonder uitnodiging, zonder waarschuwing. Dit was precies het soort situatie waar haar moeder haar voor had gewaarschuwd, het soort scenario dat ze had leren vermijden.

Maar ze drukte toch op de knop. De bel ging, de deur beneden ging open en ze hoorde zijn voetstappen op de trap. Langzaam. Gestaag. Als een hartslag die dichterbij kwam. Ze opende haar eigen deur voordat hij kon kloppen. En daar was hij. In een zwart shirt en een donkere spijkerbroek, zijn haar nog steeds perfect, zijn gezicht ondoorgrondelijk. In zijn hand hield hij iets, een klein zwart tasje met een logo dat ze niet herkende.

'Hoe weet je waar ik woon?' Haar stem klonk scherper dan ze bedoelde, gedreven door adrenaline en onzekerheid.

'Dat is niet moeilijk te bedenken.' Hij zei het alsof het logisch was, alsof het vanzelfsprekend was dat hij haar privé-informatie had opgezocht.

'Dat is stalken.'

'Dat is interesse.' Hij deed een stap naar voren en zij deinsde instinctief achteruit. Hij betrad haar appartement alsof hij uitgenodigd was, sloot de deur achter zich en leunde er met zijn rug tegenaan. 'Je bent niet teruggekomen naar het café.'

'Ik was bezig.'

'Je was bang.' Geen vraag. Een constatering.

Selena's kaken spanden zich aan. 'Voor jou?'

'Voor jezelf.' Hij keek rond in haar appartement en nam alles in zich op. De boeken in de kast, de schilderijen aan de muur, de planten bij het raam. 'Voor wat je misschien voelt.' "Je kent me niet."

"Nog niet." Hij duwde zich van de deur af, kwam dichterbij, en Selena dwong zichzelf om niet terug te deinzen. Om stand te houden. "Maar ik wil je leren kennen."

"Waarom?"

"Omdat je anders bent. Omdat je niet naar me lacht zoals andere vrouwen dat doen. Omdat je niet onder de indruk bent van mijn geld of mijn naam." Hij was nu dichtbij, zo dichtbij dat ze zijn geur weer kon ruiken, die vertrouwde geur van leer en kruiden. "Omdat je naar me kijkt alsof je probeert te bepalen of ik een bedreiging of een belofte ben."

"En wat ben jij?"

"Allebei." Hij tilde de tas op. "Ik heb iets voor je."

Selena keek naar de tas, toen naar hem. "Ik wil geen cadeaus."

"Het is geen cadeau. Het is een uitnodiging." Hij opende de tas en haalde er een jurk uit. Een zwarte jurk, elegant en eenvoudig, gemaakt van een stof die als water door zijn vingers gleed. "Morgenavond is er een gala, een benefietevenement. Ik wil dat je met me meegaat."

"Waarom zou ik?"'Omdat je nieuwsgierig bent. Omdat je wilt weten wie ik ben, wat ik doe.' Hij legde de jurk over de rugleuning van haar bank. 'Omdat je de afgelopen week net zo min aan iets anders hebt kunnen denken als ik.'

Zijn woorden raakten haar diep. Selena voelde haar wangen gloeien, verraden door haar eigen lichaam. 'Je bent arrogant.'

'Ik ben eerlijk.' Hij deed nog een stap dichterbij. Nu kon ze de details van zijn gezicht zien, het kleine litteken door zijn wenkbrauw, de stoppels op zijn kaak. 'Kom met me mee, Selena. Laat me je mijn wereld laten zien.'

'En als ik nee zeg?'

'Dan respecteer ik dat. Dan laat ik je met rust.' Hij pauzeerde even, en voor het eerst zag ze een vleugje twijfel in zijn ogen. Iets wat op kwetsbaarheid leek, maar misschien was het gewoon een truc, een manier om haar te manipuleren. 'Maar ik denk niet dat je nee zult zeggen.'

'Waarom niet?'

'Omdat je net zo nieuwsgierig bent als ik. Omdat je je hele leven op veilig hebt gespeeld en je je begint af te vragen hoe het zou voelen om dat niet te doen.' Hij hief zijn hand op, aarzelde even en liet hem toen zakken zonder haar aan te raken. 'Omdat je van gevaar houdt, en ik ben het gevaarlijkste wat je ooit bent tegengekomen.'

Selena's hart bonkte in haar keel. Ze wist dat ze nee moest zeggen. Wist dat dit waanzin was. Een vreemde man die haar adres had achterhaald, die haar had uitgenodigd voor een evenement waar ze niets van wist, die toegaf gevaarlijk te zijn en dat ook niet probeerde te verbergen.

Maar hij had gelijk. Ze was nieuwsgierig. En meer nog, ze was gefascineerd. Door hem, door zijn zelfvertrouwen, door de manier waarop hij naar haar keek alsof zij de enige persoon ter wereld was.

'Wat voor gala?' vroeg ze. Geen ja, maar ook geen nee.

'Een benefietgala voor kinderopvangcentra in achterstandswijken. Heel respectabel, heel legaal.' Een glimlach verscheen op zijn lippen. 'Ik zit in het organisatiecomité.'

'Jij?' Ze kon haar verbazing niet verbergen.

'Zelfs gevaarlijke mannen kunnen filantropisch zijn.' Hij liep naar het raam en keek naar de straat beneden. 'Mijn moeder is Russisch. Ze kwam hier toen ze achttien was, zwanger en alleen. Een kinderdagverblijf hielp haar, gaf haar een plek om te verblijven totdat ze op eigen benen kon staan. Zoiets vergeet ik niet.'

Het was het meest persoonlijke dat hij ooit had verteld. Een glimp van zijn verleden, van waar hij vandaan kwam. Selena voelde iets in haar borst verschuiven, een verzachting die gevaarlijk was.

'Hoe laat?' vroeg ze.

Hij draaide zich om, en de glimlach op zijn gezicht was triomfantelijk maar niet arrogant. Alsof hij had geweten dat ze ja zou zeggen, maar blij was dat hij gelijk had. 'Ik haal je om zeven uur op.'

'Ik kan zelf wel komen.'

'Ik weet het. Maar ik wil je graag ophalen.' Hij liep naar de deur, opende hem en bleef even in de deuropening staan. "De jurk staat je goed. Ik heb een goed oog voor maten."

Selena wilde niet vragen hoe hij dat wist. Ze wilde er niet aan denken hoeveel hij over haar had ontdekt zonder dat ze het wist. "Damon?"Hij wierp een blik over zijn schouder.

"Als dit een vergissing is—"

"Dan maken we het samen goed." En toen was hij weg, zijn voetstappen verdwenen op de trap, de deur beneden sloeg dicht.

Selena stond alleen in haar appartement. Ze liep naar de bank en pakte de jurk. De stof was zacht, duur, het soort kledingstuk dat ze nooit voor zichzelf zou kopen. Ze hield hem tegen zich aan en keek in de spiegel aan de muur.

De vrouw die haar aankeek was een vreemde. Haar ogen waren te helder, haar wangen te rood. Ze zag er opgewonden uit. Levendig. Voor het eerst in maanden voelde ze iets dat verder ging dan de sleur van haar dagelijkse routine.

Ze hing de jurk in haar kast, deed de deur dicht en leunde met haar hoofd ertegenaan.

Wat was ze aan het doen? Dit was waanzin. Dit was roekeloos. Dit was precies het soort situatie dat ze moest vermijden.

Maar ze zou niet weglopen. Niet nu. Nog niet.

Ze wilde weten wie Damon Volkov werkelijk was. Ze wilde zien hoe zijn wereld eruitzag. Ze wilde zichzelf, voor één avond, toestaan iets gevaarlijks te doen.

De rest van de avond piekerde ze erover. Ze zocht het benefietgala op via Google en vond informatie over het evenement. Het was legitiem, een jaarlijks gala dat duizenden euro's ophaalde voor het goede doel. De gastenlijst was indrukwekkend: politici, ondernemers, lokale beroemdheden. Dit was geen obscuur evenement in een achterafstraatje. Dit was mainstream, openbaar, veilig.

Of was dat precies wat ze moest denken?

Ze schudde haar hoofd en probeerde haar paranoia te onderdrukken. Misschien was Damon gewoon wat hij leek: een zakenman met een ruw kantje en interesse in haar. Misschien maakte ze zichzelf gek met scenario's die alleen in thrillers bestonden.

Maar toen herinnerde ze zich hoe hij naar haar had gekeken. De intensiteit in zijn ogen. De zekerheid waarmee hij had gezegd dat ze niet zou weglopen.

Alsof hij haar al kende. Alsof hij haar al bezat.

En dat was misschien wel het meest angstaanjagende van alles. Die nacht sliep ze slecht. Ze droomde van grijsgroene ogen en handen die te stevig vasthielden en een stem die fluisterde dat het te laat was om te vluchten. Ze werd meerdere keren wakker, doorweekt van het zweet, met een bonzend hart.

Toen de ochtend aanbrak, voelde ze zich uitgeput, maar ook vreemd kalm. Alsof ze onbewust een beslissing had genomen. Alsof haar lot al bezegeld was.

Ze bracht de dag door met zich voor te bereiden. Ze nam een □□lange douche, waste haar haar en verzorgde haar nagels. Ze koos zorgvuldig haar ondergoed uit, niet omdat ze verwachtte dat iemand het zou zien, maar omdat het haar zelfvertrouwen gaf. Het ritueel van zich klaarmaken was geruststellend, vertrouwd.

Om zes uur begon ze zich aan te kleden. De jurk paste perfect, zoals beloofd. Hij sloot mooi aan op haar lichaam zonder te strak te zitten, elegant maar niet provocerend. Ze droeg haar haar half opgestoken, waarbij de krullen onderaan losjes over haar blote schouders vielen. Minimale make-up: wat mascara, een vleugje blush, een nude lippenstift. Toen ze klaar was, keek ze in de spiegel en herkende zichzelf nauwelijks. Ze zag er volwassen uit. Verfijnd. Zoals het type vrouw dat thuishoorde op een gala, niet op een motor door de stad.

Precies om zeven uur ging de deurbel.

Selena greep haar tas, een kleine zwarte clutch die ze jaren geleden voor een bruiloft had gekocht en sindsdien nooit meer had gebruikt. Haar handen trilden lichtjes toen ze de deur opendeed.

Damon stond in de gang en voor het eerst zag ze hem in een pak. Donkergrijs, op maat gemaakt, met een wit overhemd en zonder stropdas. Hij zag eruit alsof hij zo van een filmset was gestapt, onwerkelijk knap, onwerkelijk perfect.

Zijn ogen dwaalden langzaam over haar heen, van haar gezicht naar haar voeten en weer terug. "Je bent prachtig."

"Dank je." Haar stem was hees. Ze schraapte haar keel. "Jij ziet er ook goed uit."

"Klaar?"

Ze knikte, deed de deur achter zich op slot en volgde hem de trap af. Buiten stond een zwarte Mercedes, glanzend en duur. Hij opende de deur voor haar en wachtte tot ze was ingestapt voordat hij hem sloot.Toen hij naast haar ging zitten en de motor startte, voelde Selena een laatste golf van twijfel. Dit was haar laatste kans om nee te zeggen, om weg te gaan, om terug te keren naar haar veilige leven.

Maar ze zei niets. En terwijl ze wegreden, de straat af en de stad in, wist ze dat er geen weg terug was.

De nacht was begonnen. En wat er ook gebeurde, ze zou het tot het einde toe volhouden.

Hoofdstuk 4

De rit naar het gala duurde twintig minuten, maar voor Selena voelde het als een eeuwigheid en een hartslag tegelijk.

Damon reed met dezelfde gecontroleerde precisie waarmee hij alles leek te doen. Zijn handen rustten losjes op het stuur, zijn ogen op de weg gericht, maar Selena voelde dat hij elke ademhaling, elke kleine beweging die ze maakte, opmerkte. De auto rook naar leer en zijn eau de cologne, een geur die nu vertrouwd aanvoelde, op een manier die zowel geruststellend als verontrustend was.

"Nerveus?" vroeg hij zonder zijn ogen van de weg te halen.

"Moet ik dat zijn?"

Hij keek haar nu wel aan, een snelle blik die meer zag dan ze wilde laten zien. "Het hangt ervan af."

"Waarvan?"

"Wat verwacht je van vanavond?" Hij manoeuvreerde soepel door het verkeer alsof de andere auto's slechts obstakels waren op een parcours dat hij al duizend keer had gereden. "Als je een normale avond verwacht, dan niet. Als je verwacht dat vanavond je leven zal veranderen... dan misschien." Selena's hart maakte een sprongetje. "Je bent dramatisch."

"Ik ben realistisch." Hij sloeg een straat in die ze herkende, de oude binnenstad waar de duurste gebouwen stonden. "Je gaat mensen ontmoeten die belangrijk zijn in mijn wereld. Zij zullen conclusies trekken over wie je bent, over wat je voor me betekent."

"En wat beteken ik voor jou?"

Hij parkeerde voor een imposant gebouw met een glazen en stalen gevel, een modern bouwwerk verscholen tussen de historische panden. Een portier in uniform kwam al naar de

auto toe. Damon zette de motor af, draaide zich naar haar om en de intensiteit in zijn ogen ontnam haar de adem.

'Ik probeer dat nog steeds te begrijpen.' Zijn stem was laag, bijna ruw. 'Maar wat ik wel weet, is dat ik je niet wil delen. Niet vanavond. Nooit.'

Voordat ze kon antwoorden, stapte hij uit. Hij liep om de auto heen en opende haar deur. Hij stak zijn hand naar haar uit, een gebaar dat zowel hoffelijk als bezitterig was. Selena pakte zijn hand, voelde de warmte van zijn huid tegen de hare en liet hem haar helpen overeind te komen.

De portier knikte respectvol naar Damon. 'Meneer Volkov. Goedenavond.'

'Goedenavond, Thomas.' Damon gaf de man zijn sleutels en legde toen zijn hand op Selena's onderrug. Een lichte aanraking, maar genoeg om haar te leiden, om voor iedereen die toekeek duidelijk te maken dat ze van hem was.

Ze liepen naar de ingang. Door glazen deuren een hal in die eruitzag alsof hij rechtstreeks uit een architectuurmagazine kwam. Hoge plafonds, een kroonluchter die fonkelde als een sterrenhemel, marmeren vloeren die glansden alsof ze net gepoetst waren. Overal waren mensen: vrouwen in jurken die meer kostten dan Selena's maandsalaris, mannen in maatpakken van kleermakers van wie ze de naam niet eens kende.En iedereen keek naar Damon.

Het was subtiel, maar onmiskenbaar. Blikken die te lang bleven hangen, gefluister dat verstomde toen hij voorbijliep, een soort eerbied vermengd met iets dat op angst leek. Hij reageerde niet, liep gewoon door alsof hij zich niet bewust was van de aandacht, maar Selena voelde de kracht die van hem uitging. Dit was zijn terrein. Deze mensen kenden hem. En meer nog, ze respecteerden hem. Of ze waren bang voor hem.

Een vrouw in een zilveren jurk kwam op hen af. Ze was begin veertig, elegant op een manier die verraadde dat ze van goede komaf was. Haar glimlach was warm, maar haar ogen waren scherp toen ze Selena aankeek.

"Damon, ik had niet verwacht dat je iemand mee zou nemen." Haar stem had een Frans accent, licht maar duidelijk.

"Isabelle." Damon kuste haar op beide wangen, een begroeting die vertrouwd genoeg was om een □□geschiedenis te suggereren. "Dit is Selena Blackwood. Selena, dit is Isabelle Laurent, een van de organisatoren van het evenement van vanavond."

'Aangenaam kennis te maken.' Selena stak haar hand uit.

Isabelle nam die aan, haar handdruk was stevig maar kort. 'Charmant. Waar hebben jullie elkaar ontmoet?'

'Een gelukkig toeval,' zei Damon voordat Selena kon antwoorden. Zijn hand gleed van haar onderrug naar haar zij, een bezitterig gebaar dat onmiskenbaar was. 'Hoe gaat het met de opbrengst?'

'We hebben al meer opgebracht dan we hadden verwacht.' Isabelle's blik gleed weer over Selena heen, een beoordeling die te snel was om te analyseren, maar die Selena toch een ongemakkelijk gevoel gaf. 'Maar ik moet gaan. De veilingmeester heeft problemen met de catalogus. Damon, praten we later verder?'

'Natuurlijk.'

Toen Isabelle weg was, leunde Selena naar Damon toe. 'Ze vond me niet aardig.'

'Ze is jaloers.' Zijn stem klonk geamuseerd.

'Op mij?'

'Op iedereen die mijn aandacht trekt.' Hij leidde haar verder het gebouw in, door een gang naar een grote balzaal. "Isabelle en ik hebben een verleden, maar niets dat ertoe doet. Ze heeft er moeite mee om dat te accepteren."

De balzaal was adembenemend. Kristallen kroonluchters braken het licht in duizend kleuren. Tafels gedekt met wit linnen en zilver. Aan de ene kant een podium waar een strijkkwartet speelde. Aan de andere kant een verlichte bar, flessen sterke drank opgesteld als kunstwerken.

Damon nam twee glazen champagne van een voorbijlopende ober en gaf er één aan Selena. "Op een nieuw begin."

Ze klinkte met hem en nam een ⍰⍰slok. De champagne was droog en duur, bruisend op haar tong. "Vertel me eens over deze mensen. Wie zijn ze?"

"Dat is Viktor Petrov." Damon knikte naar een man van middelbare leeftijd met grijs haar en een pak dat waarschijnlijk meer kostte dan Selena's auto. "Hij is projectontwikkelaar. Zijn vrouw is de blonde vrouw naast hem, Tatiana. Ze komt uit een rijke familie, Russische adel die tijdens de revolutie is gevlucht."

'Ken je iedereen hier?'

'De meeste mensen wel. En degenen die ik niet ken, kennen mij.' Hij wees discreet naar andere gasten en gaf haar een spoedcursus in de sociale hiërarchie van de stad. Ondernemers, politici, erfgenamen van industriële families. Allemaal mensen met macht, met invloed, met geheimen.

Een man kwam op hen af. Jong, misschien begin dertig, met een overdreven vriendelijke glimlach en een te duur horloge. 'Damon! Ik hoorde dat je eraan kwam.'"Marcus." Damons stem klonk iets koeler. "Hoe gaat het met je vader?"

"Oud en koppig, zoals altijd." Marcus' blik gleed naar Selena, zijn glimlach werd breder. "En wie is deze schoonheid?"

"Selena Blackwood. Selena, dit is Marcus Hoffman. Zijn familie zit in de scheepvaart."

"Aangenaam kennis te maken." Marcus pakte haar hand en bracht die naar zijn lippen. Een ouderwets gebaar dat te intiem aanvoelde. "Ben je nieuw in de stad? Dan zou ik je herkennen."